

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.851 van 8 september 2026
in de zaak A. 247.763/VII-43.215**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Wajdi Khalifa
 kantoor houdend te 1180 Brussel
 Xavier de Buestraat 26
 bij wie keuze van woonst wordt gedaan

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 30 maart 2026, strekt tot de cassatie van arrest nr. 341.761 van 24 februari 2026 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 6 mei 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Eerste middel: “Gebrekkige motivatie – belang van de openbare orde”

1. De wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen’, waarnaar verzoeker in de uiteenzetting van het middel verwijst, is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

2. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet – al ware die redengeving verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. De jurisdictionele motiveringsplicht houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Verzoeker acht artikel 149 van de Grondwet geschonden doordat de motivering van het bestreden arrest in strijd zou zijn met de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), doch deze inhoudelijke kritiek houdt geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

3. Het cassatieberoep heeft uitsluitend betrekking op de beoordeling in het bestreden arrest van verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de verwerende partij van 19 september 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing). Verzoekers beroep tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met bevel tot vasthouding van dezelfde datum is met het bestreden arrest onontvankelijk verklaard, hetgeen verzoeker niet aanvecht.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet vermits deze enkel betrekking hebben op beslissingen tot verwijdering maar niet op beslissingen waarmee een inreisverbod wordt opgelegd.

4. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt op wettige wijze dat de verwerende partij voor de beoordeling van deze omstandigheden beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Anders dan verzoeker voorhoudt, vereisen de voormelde bepalingen niet dat een gevaar voor een schending door de betrokken vreemdeling van de openbare orde wordt aangetoond.

Na de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat in de aanvankelijk bestreden beslissing te lezen:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar: Aan betrokkene werd op 02.01.2024 door Griekenland het vluchtelingenstatuut toegekend. Reeds op 21.06.2024 diende hij ook in België een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Op 21.06.2025 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens de grijpdiefstal van een *Iphone* en waarbij hij het slachtoffer op het hoofd sloeg. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest op wettige wijze dat het de verwerende partij vrij stond om rekening te houden met de aldus geschetste specifieke omstandigheden van het geval. Anders dan verzoeker voorhoudt, is geen veroordeling vereist om te besluiten dat iemand door zijn gedrag kan worden geacht een gevaar voor de openbare orde te zijn. De Raad van State treedt als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf en hij vermag dus niet de door de eerste rechter gemaakte beoordeling van de voorliggende omstandigheden over te doen.

5. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Tweede middel: “Gebrekkige motivatie – schending van het hoorrecht”

6. Zoals reeds aangegeven in punt 1 *supra*, is de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen’ niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

7. Verzoeker heeft de voorgehouden schending van het hoorrecht als volgt uiteengezet in zijn tweede middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Verzoeker had echter het recht om door de DVZ te worden gehoord voordat deze beslissingen werden genomen.

[...]Deze schending weegt des te zwaarder in het licht van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

- Verzoeker is een Palestijn uit Gaza die reeds een vluchtelingenstatuut in Griekenland heeft,
- Hij heeft meerdere familieleden verloren bij de recente gebeurtenissen in Gaza,
- Zijn vrouw en kinderen verblijven nog steeds in Gaza in een uiterst onveilige situatie,
- Bovendien verblijven er ook familieleden in België (waaronder neven), die deel uitmaken van zijn sociaal netwerk.”

Verzoeker laat wat de voorgehouden schending van het hoorrecht betreft in het verzoekschrift tot cassatie enkel gelden:

“Door gebrek aan toepassing van het hoorrecht, werd de verzoekende partij niet in staat gesteld de redenen uiteen te zetten waarom zij acht geen gevaar te vormen voor de openbare orde.

[...] De Raad motiveert immers op pagina 17: ‘*In se* betwist verzoeker ook niet dat hij een *Iphone* heeft gestolen waarbij hij iemand op het hoofd sloeg.’

[...] Deze verkeerdelijk motivatie van de Raad vormt net de uiting van de gevolgen van het gebrek aan uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekende partij niet in staat is geweest uiteen te zetten dat zij deze feiten betwist en zich te verdedigen tegen de beschuldigingen een risico te vormen voor de openbare orde. De motivatie druist evenzeer in tegen het vermoeden van onschuld ex artikel 48 van het Handvest [van de grondrechten van de Europese Unie].”

Verzoeker vermag niet voor het eerst in de graad van cassatie de voorgehouden schending van het hoorrecht te koppelen aan de beoordeling of hij kon worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Net omdat hij dit voor de eerste rechter heeft nagelaten, hoefde hierover niet te worden gemotiveerd in het bestreden arrest.

8. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op acht september tweeduizend zesentwintig door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams